

РЕШЕНИЕ

№ 7734

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **3441** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 19.09.2012г. по НАХД № 20088/2011 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 2-ри състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № 138 /29.09.2011 г., издадено от директора на Главна дирекция „Охранителна полиция” (ГДОП, понастоящем Главна дирекция „Наиационална полиция”) към МВР - [населено място]. С НП на [фирма] на основание чл. 53, ал.1 във връзка с чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.42, ал.1, т.2 от Закона за частната охранителна дейност е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 (десет хиляди) лева за нарушение на чл. 4, ал.1 от Закона за частната охранителна дейност.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от адв. К. Ч. и адв. Н. З., пълномощници на санкционираното дружество, понастоящем [фирма], с която се иска неговата отмяна. Навеждат се доводи, че СРС неправилно е тълкувал и приложил материалния закон, поради което е налице нарушение на закона по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН. Сочи, се че специалният закон – Законът за частната охранителна дейност (ЗЧОД), не съдържа каквато и да е уредба касаеща случаите на преобразуване на лицензираните лица, поради което приложение по общо правило намира чл. 264з, ал.5 на ТЗ. Касаторът

твърди, че в случая не е налице закон или акт, който да предвижда друго и следва да се приеме, че правата по лиценза надлежно са преминали върху преобразуваното в АД дружество. Излагат се съображения, че при постановяването на решението въззивният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила.

Ответникът – Главна Дирекция „Охранителна полиция”, редовно призована, се представлява от юрк. Н., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, V-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Пети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства районният съд от фактическа страна е приел, че 20.07.2011г. около 14.15 часа в [населено място], на обект „Камбаните Бизнес Център”, [населено място], [улица], собственост на [фирма], търговецът [фирма], с ЕИК[ЕИК] осъществява частна охранителна дейност, като използва лиценз № 10/13.04.2004г., издаден на основание чл.4 от ЗЧОД от директора на Национална служба „Полиция” на фирма „Група 4 С. (Б.) О. за извършване на дейност по чл.5, ал.1, т.1 от ЗЧОД на територията на цялата страна. Частната охранителна дейност се осъществява по договор № 2012Г/2009 за охрана, сключен на 07.05.2009г. между [фирма] – „възложител” и [фирма] - „изпълнител”, с предмет на договора: „Осигуряване и организиране на 24 часова физическа охрана на обект: „Камбаните Бизнес Център”- [населено място], [улица], без изпълнителят да притежава лиценз за частна охранителна дейност по чл.5, ал.1, т.2 от ЗЧОД.

В следствие на констатациите от извършената проверка е съставен АУАН № 138/14.09.2011г. В срока и на основание чл. 44, ал.1 от ЗАНН е депозирано възражение вх. № ВОФ-1901/ 16.09.2011г. от Ю. Д., изпълнителен директор на [фирма], ЕИК[ЕИК]. Въз основа на констатации отразени в АУАН е издадено наказателно постановление № 138/29.09.2011г. от директора на Главна дирекция „Охранителна полиция”, предмет на производството пред СРС. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 4, ал. 1 от ЗЧОД.

При така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че НП е законосъобразно, който краен извод настоящият състав не споделя.

Видно от приложеното в преписката писмо от 20.05.2009г., издателят на процесното НП е бил уведомен за обстоятелството, че [фирма] е поело охраната на обект „Бизнес център Камбаните”. Не се установява, на коя дата това писмо е постъпило в администрацията на ГДОП. Доколкото обаче нито се установява, нито се твърди обратното, следва да се приеме, че уведомяването е извършено в срока по

чл.24, ал.3 ЗЧОД, като най-късната възможна дата за фактическото поемане на охраната е датата на същото писмо; съответно, уведомяването следва да е било направено най-късно на 03.06.2009г. От този момент контролният орган е имал задължението да състави акт за установяване на административно нарушение, съгласно чл.34 ЗАНН, която възможност е била преклудирана с оглед цитираната разпоредба към 14.09.2011г., когато в действителност е съставен. Предвид съображенията, изложени в Тълкувателно решение № 48/28.12.1981г. на ОСНК на Върховния съд, следва да се има предвид, че срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН следва да се брой от най-ранната възможна дата, когато контролният орган е узнал за осъществяване състава на нарушение. В случая тази дата е при уведомяването му за поемане охраната на обект от дружество, за което е следвало да знае, че не разполага с лиценз, предвид правомощията на директора на ГДОП да издава такъв лиценз на основание чл.14, ал.1 ЗЧОД (в приложимата му предходна редакция), както и възможността за достъп до регистъра в качеството му на контролен орган, на основание чл.40, ал.3 ЗЧОД.

Настоящият състав споделя становището, изложено от районния съд, че лиценз № 10/13.04.2004г. не е преминал на основание чл. 264з, ал.5 от ТЗ върху [фирма], предвид разпоредбата на чл. 25, т. 4 от ЗЧОД; ето защо, настоящият състав не преповтаря мотивите в този смисъл и намира, че е установен фактът на извършено нарушение по чл.4, ал.1 ЗЧОД. По изложените по-горе съображения обаче съдът намира, че това нарушение е следвало да бъде установено чрез съставяне на надлежен акт за това в срока по чл.34, ал.1 ЗАНН, след изтичане на който възможността да бъде реализирана административнонаказателната отговорност е била преклудирана.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, V-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 19.09.2012г. по НАХД № 20088/2011 г. на Софийски районен съд, НО, 2-ри състав, и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 138/29.09.2011 г., издадено от директора на Главна дирекция „Охранителна полиция”.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.